גרינע געדאנקען.

פון ג. טעללער

ס'פארשטעהט זיך, אז ס'איז ניטא קיין גרינע אדער געלע געדאנקען. ס'איז פאראן נארישע אדער קלוגע, געזונטע אדער ניט געזונטע געדאנקען.

איך האב פשוט געמיינט „געדאנקען פון א גרינעם".

— ווייל דער וואס שרייבט די שורות איז א גרינער, און טאקע א פריש-גרינער. און ער זעהט נאך דעם היגען לעבען אין א גרינער פארב.

דעם אמת זאגענדיג איז דאס ניט זעהר אנגענעהם, ביז מען געוואוינט זיך צו.

ערשט ניט לאנג געזעהן די רויטע, שרייענדיגע רויטע רוסישע פארבען. נאך דעם שמוציגע געלע רומענישע פארבען.

און יעצט נאר גרינע.

נאר מילא, וואס קען מען טאן, גרינע איז גרינע.

* * *

א „דזשאב" האב איך מיר דוקא געפונען גאנץ גיך.

פארט אן אלטער רוסישער שניידער.

— וואס איז דיין נאמען, — פרעגט מיך מיין „באס".

— חיים יצחק גראבאקאפאטעל — האב איך שנעל געענטפערט.

ער האט זיך צולאכט ווי א משוגע-נער.

א האלבע שעה האט ער געלאכט.

— און ווי אזוי ווערסטו דאס „ספעלען", — האט ער מיך ווידער געפרעגט, נאכדעם ווי ער האט זיך בארוהיגט פון זיין געלעכטער.

איך האב אנגעהויבען „ספעלען" און ער האט ווידער אנגעהויבען צו לא-כען.

— גרינע חיה, — האט ער מיר ענד-ליך געזאגט — דו מוזט ווערען קורצער. פון היינט אן וועט מען דיך רופען „דזשיק גראב".

און דא האב איך זיך דערמאהנט וועגען דער אלטער היים.

וואס לענגער, אלץ מיוחס'דיגער איז געווען דער נאמען.

אי ביי אונז אידען, אי להבדיל ביי זיי.

„חיים-יצחק בר' נח-משה".

אדער: „איסאק מאיסעיעוויטש גראבאקאפאטעל".

און דא נא דיר נאר: קורץ און שארף:

„דזשעק גראב".

מילא, וואס קען מען טאן.

נאך אונזער אלטער דיכטער לער-מענטאוו האט אמאל געזאגט:

„וואס האב איך פון דיין נאמען?

* * *

אפגעארבייט, מיט גאט'ס הילף, צוויי וואכען, מאכענדיג קעשענעס, און טאקע נאר קעשענעס.

ווידער דערמאנט די אלטע היים.

געניי'הט א גאנצען אנצוג, א לי-אלקע, א בילד.

און דא נאר א „קארמאנטשיק". אבער אלץ אין דער וועלט האט איין עק. מיינע קעשענעס האבען זיך אויך געענדיגט.

שבת נאך דער „פעי" קומט צו צו מיר דער „באס" און גאנץ ווייך און וואר-ם געזאגט:

— די נעקסטע וואך קענסטו אפ-רוהען.

— איך בין ניט מיעד, — האב איך איהם געענטפערט.

— דאן האט ער זיך צולאכט און ווידער געזאגט:

— געעסט זיך אנגעהמען מיט כוח פאר דער צוקונפטיגער ביזי צייט.

— א, איך בין גאט צו דאנקען גאנץ געזונט, — האב איך איהם גע-ענטפערט.

האט ער זיך אנגעצונדען און מיט בעם א געשריי געגעבען:

— טא ווארף זיך ארויס פון דאנען, גרינע חיה.

דאס האב איך שוין פארשטאנען. איך בין געבליבען אהן א „דזשאב".

איך האב זיך ווידער דערמאנט אן דער אלטער היים.

איידער איך האב אפגעזאגט אן אר-בייטער, האט מיר די פאבריטשנע אינ-ספעקציע ארויסגענומען די נשמה.

* * *

זוכענדיג א „דזשאב" האב איך זיך באגעגענט מיט סעם פינק (אין דער אל-טער היים האט ער געהייסען שלמה גע-ציל פינקעלשטיין).

א העלד א ספארט, א גאנצער קנא-קער.

— וואס הערט זיך, — פרעג איך איהם.

ער גיט א וואונק מיט'ן לינקען אויג און זאגט:

— וואס זאל זיך הערען, עס איז ניט גוט און ניט שלעכט.

ווי ראבערט מ. קעניג האט אויס-געפונען א רפואה פאר א הויט מיט פימפעלס

פאר פיעלע יאהרען פלעגט מיין הויט אויסשיטען — און זאלבען האבען נאך ניט געקענט העלפען.

איך האב געלעזען א דאקטאר'ס אר-טיקעל, ערקלעהרענדיג אז א פימפעלדיגע הויט קומט געוועהנליך פונ'ם מאגען און ווען די געדערים ווערען ניט פריי פון די גיפטען.

איך האב געפרובירט קארטער'ס ליטל ליווער פילס פאר עטליכע טעג — און זייט דאמאלס איז מיין הויט ריין און גלאטיג. יעצט קען איך זאגען מיינע פריינט דעם ריכטיגען וועג ווי אזוי פטור צו ווערען פון א צושאטענע הויט — און אויך ווי אזוי פטור צו ווערען פון א שלעכטען מאגען און קאפ ווערהטאג. קארטער'ס זענען אלעס וואס זיי קליימען צו זיין.

דאס האב איך טאקע ניט פאר-שטאנען. ביי אונז, אין דער אלטער היים, אז א מענשען איז חלילה געגאנגען שלעכט, פלעגט ער ממש קלאגען, וויינען, שרייען און נאך אמאל וויינען. איז איהם, פארקעהרט, געגאנגען גוט, האט מען דאס טאקע באלד געזעהן אין אין שוהל, אי אין שטארט, אי אין דער היים.

ווען איך האב איהם געפרעגט וואס דאס הייסט, ניט גוט און ניט שלעכט, האט ער מיר ערקלעהרט:

— פארשטעהסטו, — זאגט ער צו מיר — דו קענסט דאך מיין ווייבעל. (צווישען אונז זאגענדיג האב איך זי אין מיין לעבען אין די אויגען ניט געזעהן), האט זיך דער באס צו איהר צוגעטשע-פעט. ער לאזט זי פשוט ניט לעבען.

— דאס, — זאגט סעם — איז ניט גוט.

— אבער ווייטער, — זאגט סעם — האט דער באס א שוועסטער'ל, א חנ'-עוודיגע, צוואנציג יאהריגע מיידעל, האב איך זיך מיט איהר, פארשטעהסטו, הא-בען מיר זיך...

— אט דאס, — האט ער זיך צו-שמייכעלט — איז ניט שלעכט.

זעהט איהר, וואס א יונגאטש ליגט אין קאפ.

איך דרעה מיך ארום אהן א דזשאב, איך זוך ארבייט, פרנסה, און איהם פעה-לען מיינע צרות.

* * *

און אפשר וואלט געווען א געשעפט טאקע פשוט א פאהר טאן צוריק צו דער אלטער היים, אין מיין אלטען טייערען שטעדטיל, צו דעם אלטען טרויעריגען געסיל, אין מיין אלטען ווינקעלע.

אפשר...

אט האב איך געלייענט, אז די רוי-טע שרייען שוין „על חטא".

זיי ווילען צוריק געבען פרייען האנ-דעל, פרייע געשעפטען, און אפשר טאקע פרייע לופט און א פריי לעבען.

אפשר...

אבער עס גלויבט זיך ניט.

עס ווילט זיך גלויבען, אבער עס גלויבט זיך ניט.

דערצו האבען זיי נאך די אלע גוטע זאכען צוגעזאגט דעם ערשטע אפריל!

מען טאר זיי ניט גלויבען אפילו אום יום כפור און ווער רעדט שוין וועגען ערשטען אפריל...

זיי וועלען געווים נאך אמאל אפ-נארען....

ניטא דער אמאלי-גער פסח

פון נאמלערוג

. ביי קיינעם איז דער פסח ניט גע-ווען אזא גרויסער יום טוב, ווי ביי סיי-די'ן. קיין שעהנערער און קיין פרעהלי-כערער יום טוב, ווי פסח, פלעגט זי זא-גען, איז גאר ניטא.

ווען דער ליעבער פסח האט באר-דארפט אנקומען, האט סיידי, גאר א נייעם אויסזעהן געקראגען: איהר בלייך, מאגער פנים האט געקראגען גאר אן אנ-דער קאליר. פון איהרע האלב אויסגע-לאשענע אויגען האט ארויסגעשטראהלט א פריהלינגס פרייד. א קליינינקייט, פסח קומט!

לכבוד דעם ליעבען פסח פלעגט זי אויספוצען איהר צימער. נאר אויך דאס גאנצע הויז האט געמוזט בלאנקען און שימערען לכבוד פסח.

קומענדיג פון דער ארבייט א מידע, א צובראכענע, פלעגט זי העלפען איהר באלעבאסטע ריין מאכען דאס הויז, וואשען די פארלאגעס, אויסווישען דעם שפיגעל, שייערען די לייכטער, אפפוצען דעם סאמאוואר, אלץ לכבוד פסח.

לכבוד פסח, פלעגט זיך סיידי אויס-פוצען ווי א בת מלכה, א פרינצעסין. לכבוד פסח פלעגט סיידי ברענגען אין הויז פארשידענע נאשערייען, ווי ניס, פרוכט, פסח'דיגע קיכלאך, און בא-שטעלען בעסטע מאכלים ביי איהר מי-סעס — אלץ לכבוד פסח.

ניט איינמאל פלעגט איהר די מי-סעס פרעגען: סיידי, דארלינג, פארוואס איז ביי דיר פסח אזא געהויבענער יום טוב?

— פארוואס? — פלעגט סיידי ענט-פערען מיט א שמייכעל, — פארוואס פסח איז ביי מיר אזא יום טוב, קען איך זיך אליין ניט ערקלעהרען. ס'איז א גע-פיהל-זאך. און דאן מוזט איהר ניט פאר-געסען, אז פסח ברענגט בלומען, זונ-שיין און גליק.

— ווארט, ווארט סיידי, — פלעגט די מיסעס איהר ענטפערען, — מיר וועלען זעהן, וואס פאר א יום טוב עס וועט זיין ביי דיר פסח, ווען דו וועסט זיין א באלעבאסטע פאר זיך. ווען דו וועסט האבען א הויז צו ראמען, און א דריי-פיער קינדערלאך צו באשוכען און באקליידען, דאן וועט ביי דיר פסח ניט זיין אזא וואלדיגער יום טוב.

אבער סיידי פלעגט זיך גאר ניט צו-הערען צו די רייד פון איהר מיסעס און פלעגט זיך טאן איהרס: פארבארייטען זיך פאר'ן ליעבען פסח.

אזוי פלעגט זיך סיידי נוהג זיין זינט זי איז אין אמעריקא. אבער הייר יאהר האט זי וועגען פסח א גאנץ אנ-דער מיינונג. פסח איז ביי איהר געווא-רען אזיס יום טוב. פארקעהרט, זי האט פיינט געקראגען פסח ווי א פרומער איד האט פיינט חמץ צום סדר. און זי איז נערעכט:

— אזוי לייעל ווי די באנק, וואו סיידי האט געהאלטען איהר שווער פאר-

צו סוחרים און סיילסלייט

א „לייף עקסטענשאן סוירוויס" פאר ביזנעס

מעהר געשעפטען וועלען געטאן ווערען דאס יאהר דורך טעלעפאן ווי ווען עס איז פריהער. זעהען אייערע טעלעפאן איינריכטונגען גע-נוגענדע.

יעצט, איידער די ביזנעס געהט אריין אין פולען שטראם, לאזט אונז איבערקוקען אייער טעלע-פאן-איינשטאטונג — מאכען עס זיכער אז עס גיט אייך דעם מאקסימום סוירוויס. א קאל אין איינזער לאקאלען אפיס וועט זיין גענוג.

מאנכע ביזנעס פירמס טשעקען אפ רעגולאר זייער טעלעפאן סוירוויס — א ווערטפולע ביזנעס לייף-עקסטענשאן סוירוויס.

F. KENNEDY

מענעדזשער.

דער טעלעפאן קאסט א פאמיליע וועניגע ווי 2% פון דער יעהרליכער הוצאה.

היינט אווענט א קאנפערענץ פארזאמלונג

אין אמאלגעמייטעד האל, ספעדינע עוועניו, וועט היינט אבט אווענט פאר-קומען א זיצונג פונ'ם מיינער סטרייק קאנפערענץ.

אלע דעלעגאטען ווערען געבעטען צו זיין אין צייט.

הארעוועטען נדן האט באנקראטירט האט איהר ליעבער פסח געהייראט מיט אן אנדער מיידעל.

פרוי טויטעט איהר מאן און באגעהט זעלבסטמארד

קליוולאנד, אפריל 13.

מרס. איזאבעל ווערען האט געשאסען און געטויטעט איהר מאן, און בא-גאנגען זעלבסטמארד. צו דיזען באשלוס איז געקומען דער קאראנער העמאנד. נאך א באטראכטונג פון די צוויי טויטע קערפערס וואס זענען געבטען געפונען געווארען.

מיליטער געשיקט קיין שכם צו פארהיטען אידען

לנדאן, (איטא).

די לאנדאנער „איווינינג ניוס" מעל-דעט, אז אין פארבינדונג מיט דעם אנ-פאל פון די אראבער אין שכם (נאבלוס) אויף די אידען וואס זענען געקומען זעהן ווי די שומרונים פראווען זייער קרבן פסח, איז ארויסגעשיקט געווארען ספע-ציעלע מיליטערישע אפטיילונגען קיין שכם צו פארהיטען ווייטערדיגע עקסצע-סען געגען די אידען.

היג ייעס וועגען דעם אנפאל אויף די אידען, די גרעסטע טייל פון וועלכע זענען באשטאנען פון טוריסטען וואס זענען געקומען זיך באטייליגען אין דער ערעפנונג פון דעם העברייאישען אוני-ווערזיטעט, און וועלכע זיינען אלע אויסלענדישע בירגער, ווערט דא קאמענ-טירט שטארק הורך הער ענגלישער פרע-סע, וועלכע זאגט, אז אזא אנפאל טאר ניט טאלערירט ווערען דערפאר, ווייל דער דאזיגער אנפאל ריהרט אן בירגער פון פרעמדע לענדער. די פרעסע פאדערט אן אונטערזוכונג, און אויך אז די שול-דיגע אין אנפאל זאלען זעהר שטרענג באשראפט ווערען.